

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N° 15.

Fredagen den 10. April.

1857.

S. T. Hr. Agronom Lindeqvist.

(Statning fra No 14).

Om man opdrætter Kalve af en god Melke-
race fra Fødselen af paa en saa rigelig Fodring,
at de stadig befinde sig næsten i en Fodningstil-
stand, udvikle de sig overordentlig hurtigt, saa at
de 16 a 20 Maaneder gamle ere fuldvorne og an-
tage under et saadant Opdræt skønne og fyldeige
Former, samt overgaa som oftest sine Forældre baade
i Størrelse og Kjedmasse; men Mødrenes Melke-
riged opnaa de ikke, thi man danner ved denne
Fremgangsmaade en Kjedrace istedetfor en Melke-
race og i samme Forhold man nærmer sig mere til
den ene Side fjerner man sig fra den Anden.

Vil man derimod fremfor Alt vedligeholde og
muligens forøge Melkerigheden under Opdrættet,
maa Fremgangsmaaden være ganske anderledes.
Kalven behøver ikke at kraafse hverken i Melk eller
andre kraftige Næringsmidler; den maa uden at
mangle Næring nøie sig med tarvelig Kost, og som
Følge deraf udvikle sig langsommere, saa at den
først ved 3 Aars Alder er fuldt udvoren, — og
6 Maaneder før den Tid bør Kvien føde den første
Kalv. Vistnok bliver dens Former, under Op-
drættet paa denne Maade, ikke saa smukke og dens
Størrelse noget mindre end ved den førstnævnte
Fremgangsmaade; men Naturen, der først og fremst
sørger for Alkonnets og Racens Vedligeholdelse,
vil lade de Organer, der tjene til Fosterets og
Kalvens Ernæring, udvikle sig lige fuldkomment,
om det end sker paa de øvrige Legemsdeles Be-
kostning. Om end Kvien under saadanne Forholde
ikke melker saa meget efter den første Kalvning,
vil den ved en kraftigere Fodring, især paa gode
Græsange, snart tage sig op; men da dens Begene
ikke er dannet til at afsætte meget Kjød, vil dens
Melkeorganer udvikle sig saameget kraftigere paa
det rige Bete og den vil være i Besiddelse af en
Melkevone, hvilken den, opfodet i større Dverf-
sighed, skulde have savnet.

Den sidstnævnte Maade at opdrætte Melke-
kvæg paa, tør jeg antage er hverken ukjendt eller
sjelden i de fleste af vore Kvægdistrikter, hvorfor
gode Melkekjør heller ikke ere vanskelige at finde i
de Egne, hvor disse Regler have været befulgte i
Aarrekker.

Det er derfor en stor Bilsfarelse, naar man
antager, at vor forsømte og lidet lønnende Kvægavl

ikke kan hæve sig, uden at vore egne Kvægracer
forbedles ved Hjælp af udenlandsk Kvæg, hvilken
Anskuelse jeg ogsaa tidligere delte. Erfaring har
imidlertid overbevist mig om at der tiltrænges andre,
men ikke mindre gennemgribende Reformers for at
naa et tilfredsstillende Udbytte af vort Kvæghold,
hvorfor jeg ikke vil fortie de lange og kostbare Dui-
veie, ad hvilke jeg har naaet Samme.

Under den Forudsætning, at det ringe Melke-
udbytte jeg havde af min Besætning kom sig deraf
at mine Kreaturer vare daarlige Melkekjør, og i den
Tro at jeg skulde kunne naa et ganske andet Re-
sultat, naar jeg fik forædlet Stammen ved Krydsning
med anerkjendte gode Melkeracer, indforskrev jeg
allerede for 15 Aar siden fra Skotland en drægtig
Kvie og en Tyrlav af Uyrshireracen, hvorhos jeg
et Aar senere anskaffede en Ko og en Tyr af hollandsk
Race for ogsaa dermed at gjøre Forsøg i samme
Retning. Uyrshire-Kvien, der kastede Kalven strax
efter sin Ankomst, døde Aaret derpaa af Lungesyge,
uden at jeg fik nogen Afkom efter den. Jeg forts-
satte imidlertid at opføre Kvier efter flere af mine
bedste Melkekjør og den indkjøbte Tyr af Uyrshire-
racen. Efter den hollandske Ko opdrættede jeg 2de
Kvier og efter Tyren af samme Race og mine norske
Kjør bleve ogsaa nogle Kviekalve paalagte. Re-
sultatet af disse Forsøg var, at enkelte af de op-
fødte Kreaturer vistnok melkede ganske godt, dog
ikke som jeg havde ventet, medens Storkjørtarten stod
tilbage for de bedre af mine norske Kjør, naaget de
ikke vare ubetydelig større og fortærede mere Foder.
Især paa Betet om Sommeren naar langvarig
Tørke indtraf tabte de betydelig i Melken, medens
mange af de mindre norske Kjør endog toge sig op,
hvilket især var Tilfælde med en uanseelig Ko jeg
havde kjøbt af en Husmand og en lille svensk Ko
kjøbt i en Slagterdrift. Dette bragte mig natu-
rligvis paa den Tanke, at min Fodring og Betet
var for knapt for de store Kreaturer men tilstrækkelig
for de nydnævnte 2de smaa Kjør. Jeg satte derfor
2de af de bedste Kjør af blandet engelsk og hollandsk
Race tillige med de 2de smaa Kjør paa Hjøset og lod
tilveie dem saameget Grønvisker som enhver især vilde
fortære. Følgen heraf var at de alle toge til i
Melken, dog mest de 2de store Kreaturer, men naar
jeg tog Hensyn til den store Mængde Foder disse
havde fortæret, viste de 2de smaa Kjør sig dog for-
delagtigere, hvortil kom at Melken især efter den
hollandske Ko var tyndere og gav betydelig mindre
Fløde. Da jeg Aaret derpaa kjøbte min nuviende

Gaard Lundestad og i Kjøbet fik største Delen af Sælgerens Besætning, beholdt jeg kun et halvt Snes Stykker af de omtalte Kreaturer jeg havde opfodet og solgte de øvrige. Dgsaa her gjorde jeg den Erfaring, at enkelte smaa uanselige norske Kjør paa det samme Foder melledede bedre end de større af Besætningen, og dog fødrede jeg mine Kreaturer, som jeg dengang syntes, ikke svagt. Min Besætning talte 45 Kreature, medens den forrige Eier havde indtil 50 Stykker og desuden til sine Tider solgt 20, hvilket jeg ikke gjorde, og gamle Folk paa Gaarden fortalte mig endogsaa, at for mange Aar siden havde den daværende Eier havt Hjøset fuldt, hvilket talte 84 Baase.

Melkeudbyttet var ikke desto mindre daarlige, thi medens jeg paa den bedste Tid af Sommeren ikkun naaede 160 Potter Melk daglig, hente det sig endog, at jeg for Jul havde saa lidt Melk, at den knapt strakte til min ikke ubetydelige Husholdning. Jeg lærte imidlertid mer og mer at indse, at Feilen ikke laa hos Kreaturene alene, men fornemmelig deri at jeg i Forhold til det Foder jeg avlede holdt alt for mange Kreaturer og at Røgningen, der blev udført ved ufyndige og ligegyldige Budeier, i Mængde og Meget ikke var som den burde være. Naar jeg beregnede hvad jeg vidste en Ko ved rigelig Fodring kunde fortære om Dagen, for hele Vinteren eller 8 Maaneder af Aaret, var det Foderkvantum, jeg havde avlet, ikke stort mere end tilstrækkeligt for det halve Antal Kreaturer. Jeg tvivlede mig i nogen Tid for at iværksætte de Reforme, som jeg dog fandt høist nødvendige, idet jeg forestillede mig det indirekte Pengetab, der vilde blive en Følge af at sælge største Parten af min Besætning til Slagtpris og derefter at maatte kjøbe de bedste Melkekjør jeg kunde faa til hvilken som helst Pris. Heller ikke oversaa jeg de Vanskeligheder, der vare forbundne med at faa dygtige Folk til at udføre Røgten paa den nye Maade, medens det ringe Antal Kreature i mit store Hjøse i Tankerne forekom mig som en Parodi paa mine landøkonomiske Fremstrid. Sagen var imidlertid en Dyd af Nødvendighed, thi om mit Jordbrøng skulde svare mig Regning, maatte jeg have en ikke ubetydelig Indtægt af min Besætning; og da jeg længe nok havde overveiet Samme, bestemte jeg mig til at gennemføre de nødvendige Reforme uden videre Opsættelse.

Af min hele Besætning udvalgte jeg 14 Kjør, som jeg ansaa for de bedste Melkekjør, og solgte de øvrige til Slagtere. Jeg lod derpaa ved en paalidelig Mand indkjøbe i Thelemarken 10 Melkekjør til hvilken som helst Pris, naar de blot vare gode, ligesom jeg anskaffede en Tyr af denne Race. Til at overtage Røgten havde jeg sluttet Afkord med en af mine Husmænd, der var en dygtig og takksom Mand med god Forstand paa Kreaturer, hvilken som Betaling for sit og sine Tjenestefolks Arbejde i Hjøset skulde erholde fri Bolig og Brænde for sin Familie paa Gaarden samt $\frac{1}{2}$ Part af Besætningens Bruttoudbytte. Samtidig hermed indrettede jeg et Dampkøjeri i Køhuset og da en stor Del af Vinterfodret maatte bestaa af Halm, anvendte jeg til Kraftfoder cirka 50 Tønder Havremel og en Del Malt. Resultatet af alle disse For-

foringer vare allerede det første Aar nogenlunde tilfredsstillende, saa at Husmanden havde ordentlig Betaling for sit og sine Folks Arbejde og jeg naturligtvis en fire Gange saa stor Indtægt af Hjøset. Kreaturene bleve ualmindelig godt i Stand, enkelte endog fede, og Melkeudbyttet var cirka 1400 Potter pr. Ko. Det andet Aar avlede jeg meget mere Foder end det foregaaende, saa at jeg om Høsten kunde indkjøbe 6 Kjør, til fra Thelemarken og endog fødte min Besætning paa 30 Kjør vel saa rigeligt, som forrige Vinter. Det andet Aar steg Melkeudbyttet meget højere pr. Ko, og flere Kjør, der i forrige Aar havde melket middelmadigt, viste sig i dette Aar, efter at de vare bleve fede, at vare meget gode Melkekjør. I de to sidste Aar har jeg ikke forøget Besætningen, og vil ikke gjøre det før end de 30 Kjør, jeg nu har, ikke kan fortære det avlede Foder; men jeg har hvert Aar slagtet 5 a 6 af de Kreature, der have melket mindst, og kjøbt lige saamange fra Thelemarken saa gode som de kunde udvælges uden Hensyn til Prisen. Ved denne Udfortering, i Forbindelse med, at Røgten er bleven endnu bedre udført siden jeg dertil har engageret Schweizeren Rundert samt ogsaa derved, at Fodreringen hele Aaret igjennem har været jevnere og Kreaturene stadig forbedret sig i samme Forhold de toge kraftigere Guld, — er det til Datu lykkes mig med disse smaa Kreature at naa op til et saa ualmindeligt Resultat som 2292 Potter i Gjennemsnit, samt desuden at tredoble min Indtægt af Besætningen, og først nu indser jeg, at dette paa langt nær ikke er det højeste Udbytte der kan naaes, men at Samme ved endnu stærkere Fodring bør kunne forøges ikke ubetydeligt.

Lundestad, den 28de Januar 1857.

Erbødigt

Truls J. Wiel.

Om Svinehold.

(Slutning fra No. 13.)

Ungerne tages gjerne fra Moderen 6 Uger gamle, men bedre er det ble dermed i 2 Maaneder, i hvilken Tid Purken maa leve meget godt. Som Regler for Afvænningen har man opstillet, at den ei bør foretages pludselig men lidt efter lidt. Først skal Ungerne fjernes nogle Timer daglig for ved indtrædende Hunger at tvinges til at æde af den for dem fremsatte Føde; derpaa slippes til Moderen igjen, først 6 Gange daglig, saa 4, saa 2 Gange og endelig rent frastænges. Denne Fremgangsmaade medfører umægtelig meget Kluds, hvortil man med lige gode Resultater for Afvænningen kan lade Ungerne stadigen være hos Moderen til 6 eller 8 Ugers Alderen, naar man kun i den sidste Tid sætter Føde til dem i Letret eller indretter det saaledes, at de kunne æde sammen med Moderen. Allerede første eller anden Dag toge de fat paa Ertrasoden uden Tvang og spare saaledes Moderen. For Purkens Skyld bør man detimod lade 1 a 2 Unger (de svageste) blive hos hende en 8 Dages

Tid længer end de øvrige, at ei Sygdom skal opstaa ved pludselig Ansamling af Mælk i Overet.

Naar det forovrigt tilraades at give Ungerne megen og god Næring saa er det med den Indskrankning, at Overdriveser ei finde Sted. Gidsende Føde virker saaledes slappende paa den dyriske Kraft, forarsager ofte Sygdomme, og frembringer aldrig godt, sundt, velsmagende Kjød.

Først efterat Ungerne ere fravante tillades Purken ogsaa at komme til Naane, men da saa snart som muligt — en Uge eller to efter —, og før hurtigen at blive or gives den Havre eller Havremel indtil den har løbet. Bedst er det, om Naanen haves paa Gaarden; i modsat Fald maa Purken aldrig drives men føres til Naanen, med hvem den bliver sammen nogle faa Dage. Forresten er et Sammentræs nok til at sikre fuld Affkom. Naar Purken kan trække op 10 Unger af Gangen og griser 5 Gange i Løbet af 2 Aar, saa lønner den sig og fortjener god og omhyggelig Pleie. Selv om Ungerne ei betales med mere end 2 Spd. Stykket, og under den Pris bør de aldrig sælges, men før beholdes til nævnte Pris kan opnaas — saa vil Purken dog indbringe Brutto i 2 Aar 100 Spd. for Ungerne og desforuden har man den selv tilbage.

Som Regel gjælder det for Svinehold som for Besætning af alle Slags Dyr at en Eiendom ikke bør holde flere Svin end den vel kan føde. Gaar man udenfor denne Regel, bliver Svineavlens Privatpekulation, der ikke staar i direkte Forbindelse med Eiendommens Driftskontoer. Førend vi gaa over til Svinenes Behandling afsættet efter de særegne Hensyn til Salgstiden nævne vi her nogle Enkeltheder, der staar som Hovedregler for Svinehold.

Purken bør altid enten være grisetung eller give Die. Tillader man den at gaa ledig medens den kunde være drægtig, saa taber den i Kjød istedetfor at lægge paa sig. Den maa altid holdes i god Stand, hvad enten den er drægtig eller giver Die; thi en mager Purke kan hverken frembringe eller nære stærke Unger. Svinet maa aldrig om Aftenen gaa til Hvile med tom Mave. Den Purke, som frembringer det største Antal Unger af bedste Sort, som nærer dem godt og er omhyggelig for dem, bør altid foretrakkes som Avlsdyr. Naar Purken bliver gammel er den gjerne ligegyldig med sine Unger, hvorfor den i 3 eller 4 Aars Alderen bør gjødes til Slagt. Om Svinet ogsaa i Sommerdiden hele Dagen igjennem næres paa Frøde med Græs, bør det dog hver Morgen og Aften faa Vanddrilke blandet med Mel, Poteter eller Valle.

Avlen kan drives paa 2 Maader: Enten holder man et stort Antal Purker og sælger Ungerne efterform de afvæmnes 6 eller 8 Uger gamle; eller man holder færre Purker og opfoder Ungerne for at sælge dem. Enten sælges de da for de gjødes eller som Slagt efter de ere gjødede. Alt afhænger af om der i Egnen er Spørgsmaal efter unge eller fremvorne Svin. Er der Afgang paa netop afvænnede Svin, saa lønner et stort Antal Grise-purker sig bedst, fordi man da slipper for at flasso

Ungerne anden Føde end den Moderen giver dem; men forsaavidt er denne Fremgangsmaade forbundne med Besvær som der daglig maa koges en stor Mængde Føde til Purkerne, medens de gaa med Ungerne, og Salget er indskrænket til Svin af en enkelt Alder. Efter den anden Plan, naar færre Purker holdes, gaar der mindre tilberedt Føde til og Affætningen er sikrere, fordi Kjøberen har Valget mellem Unger og fremvorne Svin. Svinenes Evne til at kunne fortære og fordøje alt Udeligt gjør dem nyttige paa enhver Eiendom. Paa myret og sumpig Mark fortære de Deme, Frøer, Bregner, Siv og Rødder. Paa tørt og skovbegroet Land nære de sig af Bær, Græs, Rødder, nedfaldne Blade og Frugter. De trives udmærket paa Affald fra Frugt og Urtehaven, paa Levninger fra Kjøkkenet, Udsop fra Laden og Stolpeboder og Meieriets Affald.

Skal Svinet gaa løst paa Eng, maa det ringes, ellers gjør det med sin Noden efter Deme og Rødder i Jorden uskikket til at bære Affgrøde uden Dyppløining. Det ringes bedst med Hestefkos som, der baade ere bølkelige og stærke. Sommerens Hoved, der hertil ikke gjør nogen Nytte, udhamres i en Spids. Med en bred Syl stikkes et Hul i Sunden mellem Sundebeinet og det egentlige Næseben midt imellem Næsehullerne hvorigjennem Sommer trædes, bøies og tvinnedes fast sammen med Sinderne. Et nyt Hul kan stikkes og et andet Som indsættes, naar det gamle er udført.

Før at faa fat i Svin er følgende Fremgangsmaade anbefalet. Man fæster et Reb til Enden af en Ksep saaledes at det danner en Hendsnare. Til denne bindes et Stykke Brod, der presenteres Svinet. I det Dieblit Svinet aabner Munden for at sluges Brodet render man Snaren ind i Overkøben, trækker til og Svinet er fanget. Skal det ringes gjøres Rebets Ende hurtigt fast ved en Stolpe, eller et Gjerde; Svinet trækker af sig selv stadigt tilbage, saa at Snaren om Næsen ikke reflekterer at løsne, og en raff Mand fuldfører alene uden synsderligt Besvær Ringingen. I Stedet for dette ser man saa ofte at Anstrængelser voldsomme baade for Folk og Dyr anvendes. Svinet kan herunder let komme til Skade i det Kamp for at undkomme. Et Blodkar kan springes, hvorpaa enten følger øieblikkelig Død eller Inflammation, der har Døden til Følge.

Medicin gives bedst i Føden, hvorved Svinet uden videre Besvær narres til at tage den; men kan eller maa den ikke gives saaledes, saa holder en Mand Dyrets Hoved fast imellem sine Knær, dog uden at klemme det; en anden Mand holder Dyrets Bagtrop. Hovedet reises derpaa lidt i Været, bøies lidt til Høire, hvorpaa Læberne paa venstre Side aabnes og Medicinen heldes ind i Munden, dog ikke mere ad Gangen end som kan sælges med Et.

Svinets Frugtbarhed er stor. En kort Beregning over 2 Purkers Affkom i Løbet af 10 Aar er ikke uden Interesse. To Purker føde hver 10 Unger i et Aar. Antages Halvparten af disse at være Hunner, saa fremkommer
Det første Aar Panner og Hunner 20

hvorfra Hannerne drages	10.
saar er tilbage Avlspurker	10.
Det andet Aar føde sidstnævnte atter 10 hver, 10.	
hvilket giver Hundrede Hanner og Hanner 2) 100.	
Deraf kommer paa	
Det tredje Aar Avlspurker	50.
	10.
	2) 500.

Fortsættes paa denne Maade, saa udkommer alene af Avlspurker det 4de Aar 250, 5te. 1250, 6te 6250, 7de 31250, 8de 156250, 9de 781250 og 10de 3,906250. 10 Gange denne Sum giver i det tiende Aar 39,062,500. Han og Hunkvin. Samtidsigt er i de 10 Aar, et med hvert Aars Hanner lige Antal Hanner slagtet og fortæret.

Vil man drive Svineavl i det Store saa maa man sørge for at Marken afgiver til Svinene Havre, Boghvede, Bonner, Erter, Klover, Poteter, Gulrødder, Rotabaga og Turnips. Er man saa uforlystelig, at Svinene komme til at mangle i en enkelt Aarstid, saa vinder man med god Fodring i en paafølgende Aarstid ikke et Skridt frem men opnaar kun at Svinene komme til den Størrelse og det Hold, de burde have et halvt Aar tilbage. Ved Svineavl har Sæmningen „Tid er Bønge“ særdeles Bægt; thi det er paa den hurtige Udvikling i kort Tid at det Lønnende ved Svineavl beror.

Det er en udbredt Mening, at Svinehold ikke lønner sig. Noget Beregning som Støtte for denne Paastand har jeg endnu ei seet men saaledes som Velen drives paa de fleste Steder her tillades bliver Paastanden sand. Med hver enkelt Gren af Landmandens Bedrifter forholder det som med hans samlede Virksomhed. Den bestaar ikke i nu og da at samle Kræfterne for at gøre Kuy, men i nøgagtigt Efterseende med, at en Mangfoldighed af Smaaplygter udføres, for at det endelige Resultat skal svare til Beregningen. Hvor saaledes en Purke tilkommen i Fasten ikke paases at løbe samme Aars Høst, at den første Gang kan grise i Marts og anden Gang i Juli, der kan ved Udskivelsen af et Kuld strax opstaa et Tab af 20 Spd, og kom-

mer dette ene Kuld tilmed først i Juni i Stedet for i Marts eller April, saa blive de et slagstøve (10 til 14 Bøf) samme Aars Høst; de maa altfaa fødes Vinteren over og derved fremkommer atter Tab. Fødes Svinene Sommeren og Høsten igjennem med Mel i Stedet for med Grønt saa hvare de ikke Regning. Nørlighed i Stierne paases ikke noksom og Madtraerne tillades undertiden at staa urensede hele Vinteren igjennem. De smaa Svin vaskes ikke i rette Tid, komme saaledes i Knot og blive adskillige Bøf efter i Vægt.

Føres der som sagt fra Stierens Side virkelsigt Tilfyn med Svinet ifstedet for at han iagttaget det paa Afstand, saa maa Svinehold kunne lønne sig hos os som i andre Lande.

Christiania Kornpriser.

Indenlandsk

Hvede, 3 1/2 à 5 1/2 Spd.	
Rug, 0 0	intet solgt.
Bug, 3 à 3 1/2 Spd.	
Havre, 1 1/2 à 1 1/2 Spd.	
do. tjenlig til Sød	10 à 11 %.

udenlandsk

Rug østerføst	210—212 Pd.	4 Spd. 2 %.
Rug dansk	202—204 Pd.	18 % à 19 %
Bug dansk	186—188 Pd.	17 % 12 à 18 %
Hvede dansk	208—212 Pd.	6 à 7 Spd.
Erter dansk	4 Spd.	60 %.

Christiania Fiskepriser.

Sild, Kjøbmd.	6 1/2 à 7 Spd. pr. Td.
Sild, stor Mid.	6 à 6 1/2 Spd. pr. Td.
Sild, smaa do.	5 à 5 1/2 Spd. pr. Td.
Sild, stor Christ.	4 1/2 à 4 1/2 Spd. pr. Td.
Sild smaa do.	18 % 12 à 19 % 12.
Storfet	6 % à 7 % 12 % pr. Bog.
Middelfet	1 Spd. à 1 Spd. 6 % pr. Bog.
Smaafet	4 % 18 % à 1 Spd. pr. Bog.
Rødfjer	7 % à 7 % 12.

Udgiverens Adresse:

Proprietær Schroder. Bøll i Bærum.

Følgeblad til Skilling-Magazinet.

Meteorologiske Iagttagelser
paa Christiania Observatorium.

1857.	Barometerstand i franste Lin. ved 0°.			Temperatur i Skyggen. R.			Bemærkning.
	Al. 7 F.	Al. 2 C.	Al. 10 C.	Al. 7 F.	Al. 2 C.	Al. 10 C.	
April.							
1	336''' 3	336''' 3	336''' 1	+ 0° 2	+ 2° 7	+ 1° 0	Skyet. NO.
2	335 8	335 4	336 1	- 1 6	+ 2 0	- 0 5	Klart. N.
3	337 0	337 3	337 8	- 0 8	+ 3 2	+ 1 2	Skyet. Svag do.
4	338 0	338 2	338 6	+ 1 1	+ 6 3	+ 0 2	Blandet. Siltte.
5	339 0	338 6	338 1	+ 0 2	+ 6 0	+ 0 8	Blandet. NO.
6	340 0	339 8	340 5	+ 0 3	+ 5 8	+ 0 9	Klart om Dagen ONO.
7	340 9	340 0	339 5	+ 0 9	+ 4 7	+ 0 9	Temm. Klart. NO.

Døden af Regn og smeltet Sne = 0,0 Liner.

Christiania.

Trykt og forlagt af W. C. Fabritius.